

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Ağustos 2014 • No:77

Ortadoğu'ya Barış, Tüm Halklara ve İnançlara Özgürlük!

Ortadoğu, tutuşmuş bir çam ormanı gibi cayır cayır yanıyor. Filistin'de, Suriye'de ve Irak'ta her gün yüzlerce insan katlediliyor. Her gün binlerce insan evini ve yaşadığı toprakları terk ederek komşu ülkelere sığınıyor ve göçmen haline geliyor. Özellikle Suriye ve Irak'ta tam bir keşmekeş hüküm sürüyor. Binlerce yıllık tarihe sahip olanları da dâhil olmak üzere onlarca kent yakılıp yıkıldı, taş üstünde taş bırakılmadı ve geçmişin tüm kültürel birikimlerine ağır bir darbe vuruldu.

Mezhepsel kışkırtmalarla Ortadoğu halkları birbirine kırdırılmak isteniyor. Irak Şam İslam Devleti (İŞİD) denen gözü dönmüş örgüt Şiileri, Alevileri, Hıristiyanları, Kürtleri ve Ezidileri katlediyor; evlerini yakıyor, çoluk çocuk de-

meden insanları kurşuna diziyor, kafalarını kesiyor. Mezhep kavgasının alevlenmesi ve yayılması, bugüne kadar yan yana yaşayan çeşitli inançlara mensup halklara acı ve gözyaşından başka bir şey vermez, vermemektedir. Değişik inançlara mensup birçok kesimin bir arada yaşadığı Türkiye de, bu ateş çemberinin ve mezhep kavgalarının içine çekilmek istenmektedir. Özellikle AKP hükümetinin Ortadoğu'da Sünni eksen oluşturmaya dayalı dış politikası, bu tehlikeyi daha yakın hale getiriyor. Bu nedenle, Türkiye'nin işçi-emekçi kitleleri mezhepçi kışkırtmalara karşı çok uyanık olmalıdırlar.

Elbette Ortadoğu'yu bir cehenneme dönüştüren şey, başta ABD olmak üzere emperyalist ülkelerin ağırlıklı

saldırganlıklarıdır. Enerji yataklarını ele geçirmek ve kendi istediği doğrultuda bir Ortadoğu şekillendirmek isteyen ABD emperyalizmi, 2003'te başlattığı savaş ve işgalle Irak'ta korkunç bir yıkıma neden oldu. Yaklaşık 2 milyon insan savaş veya savaşın yol açtığı diğer nedenlerle öldü. Çok daha fazlası yaralanırken, yüz binlerce insan evini terk etmek zorunda kaldı. ABD işgalinden sonra Irak'ta egemenler iktidar kavgasına tutuştular ve bu kavgalarını mezhep kılıfıyla örtmeye çalıştılar. Şii egemenler, Sünni egemenleri iktidardan dışladılar ve bu kavga her gün patlatılan bombalarla ve onlarca insanın öldürülmesiyle sürüp gitti, gidiyor. Son birkaç aydır IŞİD denen örgütün devreye girmesiyle Irak'taki iç savaş çok daha yaygınlaşmış ve açık bir şekilde mezhepçi bir hal almıştır.

Suriyeli çocuk işçiler

Irak'tan sonra Suriye de büyük bir yıkıma sürüklendi. Suriye'de başlayan halk isyanının amacı Esad diktatörlüğünü yıkmaktı. Ancak Türkiye, Suudi Arabistan, Fransa ve ABD gibi ülkeler Suriye'deki burjuva muhalefeti silahlandırarak halk hareketinin yerine geçirdiler. Suriye'de korkunç bir iç savaş başladı. Şu ana değin yüz binden fazla insan ölmüş ve dört milyon insan da evini ve yurdunu terk etmiş durumda. Suriye'nin bu hale gelmesinde AKP hükümetinin vebali çok büyüktür. Suriye'de iç savaş başladığında Başbakan Erdoğan, birkaç aya kalmaz Şam'daki Emevi Camii'nde namaz kılacaklarını açıklamıştı. Böylece AKP, Türkiye'nin Ortadoğu'da ne kadar güçlü olduğunu ispat ederek bu bölgede söz sahibi olacak ve sermayeye yeni yatırım alanları açılmış olacaktı. AKP'nin Suriye'ye dönük politikasıyla ABD'nin Irak'a dönük politikası arasında hiçbir fark yoktur, ikisinin de özü aynıdır. AKP, bu emperyalist ve saldırgan politikasını "Büyük Türkiye", "Ortadoğu'da söz sahibi, mazlumların koruyucusu Türkiye" yalanlarıyla emekçi kitlelere şirin göstermeye çalışıyor.

Suriye'de iç savaş genişledikçe göçmenlerin sayısı da arttı. Bugün Türkiye'de 1 milyon 200 bin civarında Su-

Son günlerde, Türkiye'nin birçok kentinde Suriyeli göçmenlere karşı protesto gösterileri düzenleniyor. Suriyeli göçmenlerin ücretleri düşürdüğü, ev kiralalarını yükselttiği söylenerek tepki gösterilmektedir. Ancak bu tepkiler haksızdır ve asıl hedeften uzaktır. Çünkü işçi-emekçilerin tepki göstermesi gerekenler göçmenler değil, onların çaresizliğini sömüren aşağılık patronlar sınıfıdır.

riyeli göçmen var. Bunların sayısının bu yılın sonuna kadar 1,5 milyona çıkması bekleniyor. Göçmenlerin 220 bini sınırdaki kamplarda yaşarken, yaklaşık bir milyonu sınırdaki kentler başta olmak üzere Türkiye'nin büyük kentlerine dağılmış durumda. Evlerinin, işlerinin ve paralarının olmaması, dil bilmemeleri, kentleri ve toplumu tanımamaları göçmenleri korkunç bir çaresizliğe itmektedir. Çaresiz kalan göçmenler, ağızlı patronların dayattığı düşük ücretleri kabul ediyor, "it bağlasan durmaz" sözünü hatırlatan evlere yüksek kiralar ödemeye mecbur bırakılıyorlar.

Son günlerde, Türkiye'nin birçok kentinde Suriyeli göçmenlere karşı protesto gösterileri düzenleniyor. Suriyeli göçmenlerin ücretleri düşürdüğü, ev kiralalarını yükselttiği söylenerek tepki gösterilmektedir. Ancak bu tepkiler haksızdır ve asıl hedeften uzaktır. Çünkü işçi-emekçilerin tepki göstermesi gerekenler göçmenler değil, onların çaresizliğini sömüren aşağılık patronlar sınıfıdır. Göçmenleri suçlayan her işçi, şu soruyu kendisine sormalıdır: Hangi emekçi yerini yurdunu terk ederek aşağılayıcı yaşam koşullarına, düşük ücretlere ve uzun iş saatlerine katlanmak ister?

Biz işçiler asıl suçlunun göçmenler değil, işsizliği, düşük ücretleri, krizleri ve savaşları üreten kapitalist sistem olduğunu görmek zorundayız. Büyük resme bakmalıyız. Ortadoğu'da pazar ve yatırım alanları üzerinde kanlı bir savaş sürüp gidiyor. Üstelik bu savaş mezhepsel bir boyut da kazanmış durumda. AKP hükümeti de Türkiye'yi bu savaşa sürüklüyor. Eğer kafayı göçmenlere takar düşük ücretlerin ve işsizliğin sorumlusu olarak onları görürsek yanlış yapmış olur, patronların ekmeğine yağ süreriz.

Savaştan dolayı Ortadoğu'da milyonlarca insan göçmen haline gelmiş durumda ve önümüzdeki dönemde bu daha da artacak. Aslında bölgenin işçileri göçmenlik şeklinde iç içe geçmiş oluyor. O halde çözümü de bölgesel düzeyde aramak zorundayız. Ortadoğu'daki savaşı ve mezhep kavgalarını ancak ve ancak örgütlü işçilerin mücadelesi durdurabilir. Eğer işçiler tüm bölgede örgütlenip kardeşlik temelinde bir araya gelebilirse, egemenleri iktidardan indirip savaşa da son verebilirler. Ortadoğu'daki tüm ülkelerin işçileri, artık yeter diyerek iktidarı ele almak için örgütlenmelidirler. İşçilerin iktidarı kurulduğunda, ezilen Filistin ve Kürt halkı başta olmak üzere tüm halklar özgürlüklerine kavuşacaktır. Tüm mezhepler ve inançlara özgürlük sağlanacak, her kesim kendi inancını özgürce yaşayabilecektir. Tüm bölgede barış ve kardeşlik egemen olacaktır. Tüm bunları hayata geçirecek bir işçi iktidarının kurulmasında Türkiye işçi sınıfının çok büyük bir rolü vardır. Bu nedenle, bölgenin en kalabalık ve en gelişmiş işçi sınıfı olan Türkiye işçi sınıfı, asıl suçlunun kapitalist sistem olduğunu bilerek tüm göçmenlere sahip çıkmalı ve Ortadoğu'da bir işçi iktidarı için kavga vermelidir. ■

Sağlıklı Yaşam Masalları

Sermaye yanlısı gazetelerin ekleri sağlıklı yaşam önerileriyle dolup taşıyor. Televizyonlarda da sık sık sağlıklı yaşam ve beslenme programları yapılıyor. Bu konuyla ilgili yazılıp çizilenleri okudukça, televizyonlarda anlatılanları izledikçe biz işçilerle dalga geçildiğini düşünmek işten değil.

Meselâ hafızamızın güçlenmesi için her gün 2-3 tepelene yemek kaşığı yaban mersini, o yoksa orman meyvesi yememiz gerekiyormuş. Yaban mersininin fiyatı 20-25 lira. Beyin hücrelerimizi korumak için haftada iki defa somon, samur balığı, sardalya, ringa ve çiftlik istiridyeleri gibi omega-3 açısından zengin balık ve deniz ürünleri yemeliymişiz. Oysa soframıza ancak hamsi, uskumru ya da istavrit ara sıra misafir olabiliyor. Günümüzde, insanların yaşam koşullarıyla baş etmek için özellikle B, C, D ve E vitaminlerine ağırlık vermesi gerekiyormuş. Yoğun iş temposu, ağır çalışma koşulları ve uzayıp giden iş saatleri üstümüze üstümüze gelirken, yaşam koşulları ile baş etmek için bize sadece vitamin öneriliyor. Haftada üç kez kırmızı et yiyerek ve her gün süt, yoğurt, peynir ve yumurta tüketerek vücudumuza B12 vitamini almamız gerekiyormuş. Kırmızı etin kilosu 30 liradan aşağı değil. 5 kişinin oturduğu sofraya hiç değilse 1 kg et pişirip koymak lazım. Soframıza haftada 3, ayda 12 kere 1 kilo et pişirip koymaya kalkışsaydık, sırf kırmızı ete ayda 360 lira harcamamız gerekirdi. Biz kilosu 8-10 liralık tavuk etini soframıza koyabildiğimizde kendimizi şanslı sayıyoruz. Sonra düzenli olarak spor yapmak sağlığımıza iyi gelirmiş. Patronlar günde 10-12 saat çalıştırıp posamızı çıkarırken, aşırı çalışmaktan belimiz bükülüp dermanımız kalmıyorken “spor yapın” demek nasıl bir ikiyüzlülüktür?

Zenginlerin gazete ve dergilerinde sağlıklı beslenme ve yaşama önerileri sıralayan uzmanlar, sıkıysa gelsinler de bir işçinin maaşıyla bir işçi ailesi nasıl sağlıklı beslenir onun formülünü de yazsınlar. Zengin sınıflar için organik ürünler tüketmeyi önermek kolay. Organik pazarlar sadece zengin semtlerinde kuruluyor. Sağlıklarına ve beslenmelerine özen gösteren zenginler, buralardan alış-veriş

ediyorlar. Organik satanlar işçilerin yaşadığı semtlerde tezgâh açmaya tenezzül bile etmiyorlar. Hadi açtılar diyelim, o ürünlere verecek para işçilerde yok. Ay sonunu getirme derindeki işçi ve emekçi sınıflar hormonlu ürünlerle idare ediyorlar.

İşyerlerinde önümüze konan etli yemeklerde et bulmak mucize. Zeytinyağlı yemeklerde zeytinyağı yok. Ama patronlar karnımızı tok hissetmemizi sağlayacak formülü bulmuşlar. Meselâ bulgur pilavının yanına yoğurt ya da ayranı dayıyorlar. İşçinin karnı şişiyor ve tok hissediyor. Ekmek banabileceğimiz sulu yemeklerin yanında pilav ve makarna gibi karbonhidrat yüklü yemekler sağlıklı beslenmemiz açısından pek bir işe yaramasa da uzun saatler çalışacak enerjiyi alabiliyoruz. Patronlar bizi ucuz enerjiyle şarj edip işe koşuyorlar.

Bizim ruhen ve bedenen sağlıklı bir yaşam sürmemiz için patronların önerilerine ihtiyacımız yok. Örgütlenmek işçilerin sağlıklı yaşayabilmesinin yegâne yoludur. Örgütlenmeyi başaran işçiler, öncelikle ruh sağlığına kavuşurlar. Patronların amacının işçileri olabildiğince sömürmek olduğunu, bu sömürüye ancak kendilerinin son verebileceğini bilirler. Örgütlü işçi yalnız değildir. Arkasında mücadeleci işçi kardeşleri vardır. Örgütlü işçi kendisinin yalnız ve çaresiz olmadığını bildiğinden ruhen sağlığına kavuşur. Mutsuz, umutsuz, çaresiz ve güvensiz, zavallı işçilerin yerini, kendisine de sınıfına da güvenen, dayanışma içinde geleceğe yürüyen, cesur, bilinçli, yürekli işçiler alır. Örgütlenen işçi hakkını patrona yedirtmez.

Elbette sağlıklı beslenmek hakkımızdır. Ama sadece fiziksel olarak değil. Sınıfımızın mücadele bilinciyle ve örgütlü gücüyle de beslenmemiz gerekir. Biz beslendikçe patronlar sınıfının saldırıları boşa çıkacaktır. ■

Bizim ruhen ve bedenen sağlıklı bir yaşam sürmemiz için patronların önerilerine ihtiyacımız yok. Örgütlenmek işçilerin sağlıklı yaşayabilmesinin yegâne yoludur. Örgütlenmeyi başaran işçiler, öncelikle ruh sağlığına kavuşurlar.

İşçiler Düşük Ücretlere, İşten Atmalara ve Ağır Çalışma Koşullarına Boyun Eğmiyorlar!

Kimberly-Clark grevi kazanımla sonuçlandı

Kimberly-Clark işçilerinin 43 gün süren grevi, 6 Ağustosta toplu iş sözleşmesinin imzalanmasıyla sonuçlandı. İşçiler, ücretlerinin ve ihbar tazminatı sürelerinin yükseltilmesi konusunda anlaşma sağlanamayınca greve çıkma kararı almışlardı.

Tümka-İş'te örgütlü işçiler, grev boyunca kararlı bir duruş sergilediler ve fabrika yönetiminin çeşitli ayak oyunlarına rağmen mücadeleye devam ettiler. 5 işçi, grev devam ederken işten çıkarıldı. Aynı zamanda kimi işçilere işbaşı yaptırılarak grev zayıflatılmaya çalışıldı. Ancak grevci işçilerin kararlı duruşu devam etti. 6 Ağustosta fabrika yönetiminin çağrısı üzerine sendika temsilcileriyle yapılan görüşmelerde, grev nedeni olan iki madde üzerinde anlaşma sağlandı. Varılan anlaşmaya göre, ücretler ortalama yüzde 12 oranında yükseltildi. En düşük ücretler yüzde 38 oranında, en yüksek ücretler ise yüzde 6-7 oranında yükseltilerek işçiler arasındaki ücret makası daraltıldı. Buna göre, taban ücreti brüt 1500 lira oldu. İhbar tazminatı en az 10 yıllık işçiler için 25, 7 ilâ 9 yıllık işçiler 20, 3 ilâ 6 yıllık işçiler içinse 15 hafta üzerinden hesaplanacak. İşçilerin birikmiş alacakları ise aşamalı bir şekilde ödenecek.

Grev sırasında işten çıkarılan 5 işçiden 3'ü işe geri alındı. Kendi istekleriyle işe dönmek istemeyen 2 işçi ise toplu sözleşme maddelerinden faydalanarak işten ayrıldı. Tümka-İş yönetimi ve işyeri temsilcileri, fabrika yönetimi

miyle mutabık kalınan toplu sözleşme maddelerine imza atmadan önce işçilere sundular. Kimberly-Clark işçileri oybirliğiyle anlaşmayı onaylayarak 7 Ağustosta işbaşı yaptılar.

43 gün devam eden grevlerini kazanımlar elde ederek sonlandıran işçiler, başarılarının aynı zamanda tüm işçilerin başarısı olduğunu, kazanımlarının işçi sınıfının da kazanımı olduğunu belirtiyorlar. Grev sayesinde önemli bir deneyim elde ettiklerini, eksikliklerini görme imkânı bulduklarının da dile getiriyorlar. ÜİD-DER, Kimberly-Clark işçilerini tüm grev süresi boyunca yalnız bırakmadı. Gerçekleştirdiği dayanışma ziyaretleri ve grev alanındaki etkinliklerle işçilerin mücadele azimlerine katkıda bulundu.

Kent grevi sona erdi

Ücretlerinin yükseltilmesi talebiyle 15 Temmuzda greve çıkan Kent Mondelez Gıda fabrikası işçilerinin grevi, Tek Gıda-İş Sendikası yönetimi ile işveren arasında anlaşma sağlanması üzerine sona erdi. 7 Ağustosta imzalanan 22. dönem sözleşmesiyle ilgili olarak sendikanın yaptığı açıklama şöyle:

“Varılan anlaşmaya göre 01.01.2014-31.12.2015 tarihleri arasında yürürlükte kalacak 22. dönem sözleşmeyle;

- Birinci 6 ayda 1500 TL'nin altında ücret alanlara 50 TL iyileştirme zammı uygulanacak ve daha sonra herkese seyyanen ayda 200 TL zam yapılacaktır.
- İkinci 6 ayda ise ayda 130TL seyyanen zam yapı-

lacaktır.

- Böylelikle 1500 TL'nin altında ücret alan üyelerimiz ilk yıl toplam 380 TL/ay, 1500 TL'nin üstünde ücret alanlar ise toplam 330 TL/ay ücret zammı almış olacaktır.
- İkinci yılda ise yıllık enflasyon oranına 1 puan ilavesiyle bulunacak oranda zam uygulanacaktır.
- Sosyal haklarda da günün koşullarına göre iyileştirmeler yapılmıştır.”

Kent Gıda işçileri, 23 Temmuz'da sendika ile işveren arasında sağlanan anlaşmaya onay vermemiş ve greve devam kararı almışlardı. İşçilerin onaylamadıkları sözleşmede 1500 liranın altındaki ücretler için ilk yıl seyyanen toplam 360 lira, 1500 liranın üstündeki ücretler içinse yıllık seyyanen toplam 310 lira tutarında zam yapılacaktır. Oylamada 733 işçi oy kullanmış, 659 işçi sendikanın önerisine onay vermemişti. İşçiler ücretlerinin yıllık 500 lira tutarında yükseltilmesini, toplu sözleşmeden doğan geriye dönük alacaklarının tek defada ödenmesini istiyorlardı. Sendikanın işverenle imzaladığı sözleşme, işçilerin isteklerini karşılamıyor. İşçilerin çoğu, kendilerine sorulmadan imzalanan sözleşmeye karşı olduklarını belirtiyorlar.

Mersin Limanı'nın öncü işçilerine sendika binası önünde saldırı

Uzun bir süredir işlerine geri dönme mücadelesi veren Mersin Limanı'nın öncü işçilerinden Harun Özkan ve Hamdin Ermiş, sendika şubesi önünde saldırıya uğradılar. Mersin Limanı'ndaki direnişte öne çıkan ve işten atılan, ama boynu bükük bir şekilde eve dönmek yerine mücadele yolunu seçen, açtıkları işe iade davasını da kazanan

işçiler, bu onurlu mücadeleden rahatsız olanların hedefi haline geldiler. 11 Ağustosta kimliği henüz saptanamayan gangsterler, sopalarla aniden öncü işçilere saldırıp onları yaraladılar, daha sonra ise kaçtılar. Öncü işçiler, bir süre bu gangsterlerin peşine düştüler ama yakalayamadılar. Saldırıyı duyan Mersin Liman işçileri, karakola giderek işçi arkadaşlarına destek verdiler.

Mersin Uluslararası Limanı (MIP) patronunun, işçilerin haklarını ortadan kaldırmaya dönük saldırılarına karşı aktif bir mücadele yürüten ve işten atılan öncü işçiler arasında yer alan bu iki işçi, Yargıtay tarafından işlerine iade edilmişlerdi. Yargıtay, işçilerin yaptığı eylemlerin haklı ve meşru olduğunu belirtilerek işe iadeleri yönünde karar vermişti. Harun Özkan ve Hamdin Ermiş de işe geri dönmek için aktif bir şekilde mücadelelerini sürdürüyorlardı. Bu saldırının, mücadelelerini geriletmek şöyle dursun öfkelerini daha da biletiğini söyleyen işçiler, limanda çalışan işçi arkadaşlarının da desteğiyle mutlaka işe döneceklerini, patrona ve bürokratik sendikal zihniyete karşı mücadeleyi daha önce olduğu gibi sürdüreceklerini ifade ettiler.

İşçi sınıfının mücadelesi zorluklarla doludur. Mücadele azmi ve her türlü zorluğa göğüs germe iradesi olmadan işçiler bir adım bile ilerleyemezler. Mersin Limanı'nın öncü işçileri patronun ve onun uşaklarının karşısında mücadelelerini dirayetle sürdürme kararlılığında olduklarını ifade ediyorlar. Onların mücadeleleri, bu kararlılığa diğer işçilerin sahip çıkmasıyla başarıya ulaşacak.

Eskişehir'de ICF işçileri direnişte

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde

kurulu, ısı cihazları üretimi yapan ICF fabrikasında sendikalaşmak isteyen işçiler, işten çıkarmalar üzerine direnişe geçtiler.

Birleşik Metal Sendikası'nda örgütlenmek isteyen işçilerin fabrikada çoğunluğu sağlaması üzerine, sendika 31 Temmuzda Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvurdu. 11 Ağustosta ise çoğunluk yetkisini aldı. İşçilerin örgütlülüğünü kırmak isteyen patron, 5 Ağustosta 2 işçiyi iş güvenliği kurallarına uymadıkları gerekçesiyle tazminatsız işten çıkardı. 15 işçiyi ise sebep göstermeden izne gönderdi. İşten çıkarılan ve izne gönderilen işçiler, ilk günden bu yana fabrikanın önünde direnişler.

Direnişi ICF işçileri, işlerine sendikalı olarak geri dönene kadar mücadeleye devam edeceklerini ifade ediyorlar.

Astoria AVM'de tesisat işçilerinin oturma eylemi sonuç verdi

İstanbul'da Zincirlikuyu'da bulunan Astoria alışveriş merkezinin havalandırma sistemini yapan inşaat işçileri, 2,5 aylık ücretlerinin 6 aydır verilmemesi üzerine AVM'nin önünde 13 Ağustosta oturma eylemi başlattılar. İşçilerin eylemi akşam saatlerinde sonuç verdi.

İnşaat İşçileri Sendikası'nda örgütlenen işçiler adına,

sendikanın yönetim kurulundan Tekin Arslan, dün yaptıkları görüşmelerden sonuç alamadıklarını belirtmiş ve ödemeler yapılana kadar AVM önünde oturma eylemini sürdüreceklerini ifade etmişti. Eylem süresince işçileri ziyaret eden emek yanlısı basın mensupları, polisin engellemeleri ve gözaltı tehditleriyle karşılaştılar. Akşam saatlerinde yeniden başlayan görüşmeler ardından işçilere alacakları ödendi. Ödemelerin yapılmasının ardından eylem sona erdi.

Elbistan'da kömür işçilerini grev yasağı da durduramadı

Afşin Elbistan'daki B Termik Santraline kömür üretimi yapan ve Ciner Grubuna ait olan Çöllolar Kömür İşletmesinde, toplu iş sözleşmesinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı alındı. Fakat AKP hükümeti, Bakanlar Kurulu kararıyla 21 Temmuzda 60 gün süreyle grevi erteledi. Ücretlerinin yükseltilmesini talep eden işçiler, grevin ertelenmesi kararını da protesto etmek için iş durdurma eylemi başlattılar. Sorunlarının bayrama kadar çözüleceği sözünü alan işçiler eylemlerine ara verdiler. Ancak bayramdan sonra patronun sözünde durmaması üzerine işçiler, 7 Ağustosta yeniden iş bıraktılar. Yaklaşık 300 işçinin eylemine işçilerin eşleri ve çocukları da destek verdi.

Patronun 120 işçiyi işten atma tehditlerine rağmen eylemlerine devam eden işçilerin kararlılığı patrona geri adım attırdı. İşçilerin üyesi olduğu T. Maden İşçileri Sendikası ile patron arasında yürütülen görüşmelerde, sendika temsilcileri Basri Koca ile Fevzi Kılıcı dışındaki işçilerin geri alınması ve ücretlerin yükseltilmesi talepleri kabul edildi.

Patron ve Jandarma saldırıyor, Süttaş işçisi direniyor

Sendikalaşmak isteyen Süttaş işçilerinin mücadelesi Mayıs ayından bu yana devam ediyor. Bursa Karacabey ve Aksaray Organize Sanayi Bölgesi'ndeki fabrikalarda çalışan işçiler, sendikalaşmak istedikleri için patronun işten atma saldırısına maruz kaldılar. O

günden bu yana Karacabey ve Aksaray'daki fabrikaların önünde direnişte olan işçiler, defalarca jandarma şiddetiyle karşılaştılar. Süttaş patronu ve TÜSİAD eski başkanı Muharrem Yılmaz, direniş alanına gübre döktürerek direnişçi işçilere gözdağı vermeye çalışmıştı. Ardından jandarmayı işçilerin üzerine saldı. Geçtiğimiz günlerde Aksaray'daki fabrikanın etrafını TIR'larla çevirdi, ses aracıyla işçilerin sesini boğmaya çalıştı. Yetmedi, işçilerin üzerine jandarmayı bir kez daha saldı. İşçilerden ve sendika temsilcilerden gözaltına alınanlar oldu. Ancak tüm saldırılara rağmen Süttaş işçileri onurlu mücadelelerine devam ediyorlar. Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, işlerine sendikalı olarak geri dönene kadar direnişlerine devam edeceklerini dile getiriyorlar.

M&T Reklam işçilerinden protesto eylemleri

Düzce ve Gebze'de üretim yapan M&T Reklam'da sendikalaştıkları için işten atılan işçiler, direnişlerini Mayıs ayından bu yana her iki fabrika önünde sürdürüyorlar. İşçiler, 18 Temmuzda Kadıköy İskele Meydanında Filistin halkına yapılan zulme karşı yürüdüler ve aynı gün içinde patronlarının İstanbul'daki evinin önünde protesto eylemi gerçekleştirdiler. İşçiler, İsrail'in mazlum Filistin halkına yönelik katliamlarına M&T Reklam direnişçileri olarak sessiz kalmayacaklarını belirterek, "Katil İsrail Filistin'den Defol" pankartı açtılar ve sloganlarla Kadıköy İskele Meydanında yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Direnişçi işçiler, "Tufan Kalkan Kanunlara Uy", "Sendika Anayasal Haktır", "Sendikalı Çalışmak İstiyoruz!" yazılı pankartlar açtılar ve patronun evinin önünde de bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Bu eylemin ardından patron, protestoya katılarak direnişteki arkadaşlarına destek veren 25 işçiyi daha işten attı. Düzce'de 15, Gebze'de ise 10 işçi işten atılmış oldu. İşçiler, direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini dile getiriyorlar.

İncirlik işçileri işvereni uyardı

Harb-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Adana, Ankara

ve İzmir'de ABD'ye ait askeri üslerde toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin tıkanması üzerine, Adana İncirlik Üssü önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. Üs girişinde toplanan işçiler, D400 girişine kadar yürüdüler. Burada işçiler adına basın açıklamasını Harb-İş Genel Başkanı Bayram Bozal yaptı.

Bozal, 18 Haziran-25 Temmuz arasında gerçekleşen görüşmelerde 20 maddede anlaşma sağlandığını, ücret artışları konusunda ise işverenin ABD'nin yaşadığı ekonomik zorlukları gerekçe göstererek işçilerin taleplerini karşılamaktan uzak teklif verdiğini ifade etti. Bozal, işverenin ABD Hava Kuvvetleri'nde çalışan işçilere verilen yüzde 1'lik zammın üzerine çıkamayacaklarını, ayrıca 400'er dolarlık 4 adet refah payını ödemeyeceklerini, aksi halde işçi çıkartacaklarını söylediğini aktardı.

İşverene "haklı taleplerimizi pazarlık konusu yapmaktan vazgeçin" sözleriyle seslenen Bozal, işçilerin mevcut ekonomik ve özlük haklarının korunmasını, yılın ilk 3 ayında gerçekleşecek enflasyon farkının tamamını ve bundan sonra ortaya çıkacak enflasyon farklarının 3'er aylık dilimlerde ödenmesini, ücretlerde %2,5 oranında iyileştirme yapılmasını talep ettiklerini ifade etti.

İşçileri işsizlikle tehdit eden patronu uyanan Bozal, taleplerini elde edinceye kadar mücadele edeceklerini dile getirdi. ■

Londra'da 150 binden fazla kişi İsrail'in saldırılarını lanetledi

Dünyada İşçi Eylemleri

İsrail'e karşı protestolar yaygınlaşıyor

Katil İsrail devletinin Filistin'in bir parçası olan Gazze'de başlattığı katliama karşı tüm dünyada işçi ve emekçilerin sesi yükseliyor. Dünyanın dört bir köşesinde ve hatta İsrail'de işçiler, Gazze'deki katliama karşı çıkıyor ve Filistin halkının özgürlüğünü savunuyorlar. Filistin halkıyla dayanışma eylemlerinin en kalabalıklarının Avrupa ülkelerinde gerçekleşmesi oldukça anlamlıdır. Bu eylemler, Müslümanların derdinden yalnızca Müslümanlar anlar sözünün ne kadar isabetsiz olduğunu da gözler önüne seriyor. Dünya genelinde gerçekleşen işçi eylemleri, ezilen ve sömürülenlerin dil, din ve ulusal ayırım yapmadan tüm egemenlere ve sömürücü asalaklara karşı birleşmesi gerektiğini ortaya koyuyor.

İngiltere'de 150 bini aşkın insan 9 Ağustosta Londra'da BBC binasının önünden ABD Büyükelçiliğine kadar yürüdü. Bu yürüyüşle birlikte İngiltere'de üçüncü kitlesel eylem gerçekleştirilmiş oldu. İngiltere'nin pek çok kentinden işçi ve emekçiler bir araya gelerek İsrail'in Filistin halkına karşı gerçekleştirdiği zulmü lanetlediler.

Filistin'le Dayanışma Kampanyası yöneticileri, yapılan konuşmalarda, Gazze'de gerçekleştirilen katliamdan ve İngiltere hükümetinin suç ortaklığından utandıklarını belirttiler. İngiltere hükümetinin İsrail'e derhal yaptırım ve silah ambargosu uygulamasını talep ettiler. Pek çok partiden, toplumsal kesimden ve inançtan bir araya gelen on binler, "Filistin'e Özürlük!" dediler.

Fransa'da da 9 Ağustosta gerçekleştirilen eylemde, İngiltere'dekine benzer şekilde binlerce emekçi Fransız devletinin İsrail yanlısı tutumuna son vermesini istedi. Yürüyüş boyunca İsrail ordusunun Filistin halkına yönelik katliamları protesto edildi, saldırıların durdurulması, ablukanın kaldırılması, İsrail'e boykot, Filistin halkıyla dayanışma çağrıları yapıldı.

İtalya'da grevler

İtalya'nın en büyük petrol tekeli ENİ'de, bazı rafinerilerin kârsız olduğu gerekçesiyle kapatılarak buralarda çalışan işçilerin işten çıkarılmak istenmesine karşı işçiler 29 Temmuzda greve çıktılar. ENİ tarafından 3500 işçinin

işten çıkarılacağı açıklanmıştı. Buna karşı üç büyük sendika geçtiğimiz ay 1 günlük uyarı grevi gerçekleştirmişti. ENİ'nin işten çıkarma kararından geri adım atmaması üzerine işçiler yeniden greve çıktılar. Sendikalar, ENİ'nin rafineri kapatma veya dönüştürme planının 6 bin işçinin işini kaybetmesine neden olacağını ifade ediyorlar. İtalya'nın başkenti Roma'da parlamento önünde de protesto eylemleri yapan işçiler, grevlerini sürdürüyorlar.

İtalya'nın Terni kentinde kurulu Thyssenkrupp fabrikasında da yüzlerce çelik işçisi, yapılmak istenen kesintilere karşı 28 Temmuzda greve çıktı. Avrupa'nın en modern işletmesi ve Alman şirketi olan Thyssenkrupp, kâr azlığı gerekçesiyle 550 işçi işten çıkarmak istiyor. İşçilerse fabrika patronlarının bu saldırılarına grevle karşılık veriyorlar.

Afrikalı metal işçileri kazandı

Güney Afrika'da 220 bin metal işçisinin, ücretlerin yükseltilmesi ve konut yardımı gibi taleplerle yaklaşık 1 aydır sürdürdüğü grev, 28 Temmuzda işçilerin taleplerinin bir bölümünün kabul edilmesiyle sona erdi. Grev Güney Afrika tarihindeki en büyük grev olma özelliğini taşıyor. Metal işçilerinin örgütlü olduğu NUMSA (Güney Afrika Metal İşçileri Sendikası) ile metal patronları arasında varılan anlaşmaya göre, ücretlerde ilk yıl için yüzde 8 ilâ yüzde 10, ikinci yıl için yüzde 7,5 ilâ yüzde 10, üçüncü yıl için yüzde 7 ilâ yüzde 10 arasında artış sağlandı. En düşük ücretli işçilerin ücretleri ise 3 yıl boyunca yıllık yüzde 10 oranında arttırılacak.

Ücret artışının yanı sıra şu konularda da anlaşma sağlandı: Kısa süreli sözleşmeli çalışan işçiler de tazminat hakkından yararlanabilecek. Sendika temsilcileri, sendikal faaliyetler nedeniyle işe gelmediklerinde izinli sayılacaklar. İşçilerin eğitimi için olanak sağlanacak. Geçici işçilik yani taşeron çalışma biçimi sanayide teşvik edilmeyecek. Ülkede yaklaşık 1 ay boyunca hayatı durma noktasına getiren grev nedeniyle General Motors'a ait Port Elizabeth'teki montaj fabrikasında üretime ara verildi. Toyota'da da üretimde aksamalar yaşandı.

Güney Afrikalı işçiler, her türlü baskı ve saldırıya rağmen mücadelelerinden geri adım atmamış ve bu sayede

önemli kazanımlar elde etmişlerdir. Kara kıtanın en gelişmiş ülkelerinden biri olan Güney Afrika'da işçiler baskılara boyun eğmiyor. 2012'de polisin silahlı saldırısında onlarca Güney Afrikalı madenci hayatını kaybetmesine rağmen işçiler geri adım atmamış ve mücadeleye devam etmişlerdir. Güney Afrika'nın mücadelecisi işçi sınıfı Kara Kıtanın kara talihini değiştirebilecek bir potansiyele sahip olduğunu gösteriyor.

Portekiz'de pilotların grevi

Portekiz havayollarında çalışan pilotlar 9 Ağustosta 24 saatlik greve çıktılar. Pilotlar çalışma koşullarının kötüye gitmesini protesto ettiler ve fazla mesai ücretlerinin artırılmasını talep ettiler. Onlarca uçuş iptal edildi. Planlanan 350 uçuştan ancak 150 uçuş başka havayolu şirketlerinin uçakları ve personeli kiralanarak gerçekleştirildi. Portekiz havayolu pilotlarının grevi Temmuzda gündeme gelmiş, fakat şirketin fazla mesai ücretlerinin artırılacağı sözü vermesi üzerine ertelenmişti.

Fransa'da havayolu işçileri grevi

Fransız Havayolu şirketi Air France işçileri, 2 Ağustosta 24 saatlik greve çıktı. İşçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücretlerin yükseltilmesi, uçuş güvenliğinin artırılması ve taşeron çalışmanın kaldırılması talebiyle greve çıktılar.

Grev, tatil sezonuna yani uçuşların yoğun olduğu bir döneme denk geldiği için uçuşları ciddi oranda etkiledi. Paris'in Orly havaalanı, Nice, Marseille, Bordeaux, Strasbourg gibi merkezlerde de uçuşlar ertelendi ya da iptal edildi. Air France yönetimi, ekonomik krizi bahane ederek kemer sıkma politikalarını devreye sokmaya çalışsa da işçiler, ekonomik krizlerin hep yoksul işçi ve emekçileri vurduğunu, zenginlerinse daha da zenginleştiğini vurguluyorlar. Bu bahanelere artık kanmayacaklarını, haklarını gasp ettirmeyeceklerini söylüyorlar.

Arjantin'de grevler

Buenos Aires bölgesi Chaco eyaletinde 4 Ağustosta öğretmenler 48 saatlik grev ilan ettiler. Mart ayında toplu sözleşme görüşmeleri yapılmış ve imzalanmıştı. Öğretmenler Sendikası, enflasyonun beklenmedik oranda yükselmesiyle birlikte Mart ayında imzalanan sözleşmenin tekrar görüşmelere açılmasını ve ücretlerin yükseltilmesini talep ediyor.

Yerel Buenos Aires hükümeti Martta imzalanan sözleş-

mede yüzde 30 oranında ücret zammı yapıldığını ve bunun enflasyon oranının altında olmadığını iddia ediyor, toplu sözleşme görüşmelerini başlatmayacağını belirtiyor. Öğretmenler ise yükselen enflasyon karşısında yapılan ücret zammının işe yaramadığını, ücretlerin düşük olduğunu vurguluyorlar. Ara tatil dönüşüne denk gelen grev eğitimi etkilerken, öğretmenler talepleri karşılanmazsa önümüzdeki süreçte de eylemlerine devam edeceklerini belirtiyorlar.

Arjantin'de bir başka grev ise gümrük çalışanları tarafından gerçekleştirildi. Gümrük işçileri, 8 Ağustosta 24 saatlik greve çıkarak yüzde 28,5 oranında ücret zammı talep ettiler. Grev, liman operasyonlarını ve havalimanlarındaki bagaj kontrol işlemlerini etkiledi. Sendika yöneticileri, taleplerinin karşılanmaması durumunda önümüzdeki süreçte mücadelenin kızışacağı uyarısında bulundular.

Arjantin devleti tahvil borçlarını ödeyemediği için 31 Temmuzda resmen iflas etti. Böylece 2001'den sonra, 13 yıl arayla ikinci iflas yaşanmış oldu. Devletin borçlarını ödeyemeyerek iflas etmesi, işçi-emekçi kitlelerde de huzursuzluğu arttırmış durumda. Hatırlanacağı gibi 2001'deki iflastan sonra hükümet, hak sahiplerinin bankalardan mevduat hesaplarından paralarını çekmelerine izin vermemiş, emeklilerin maaşı ödenmemiş ve kamu hizmetlerinde büyük kesintilere gidilmişti. Bu durum işçi-emekçi kitlelerin öfkesini arttırmış ve başlayan protesto eylemleri kısa zamanda tüm ülkeyi saran devasa bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Benzeri bir durumun önümüzdeki dönemde de ortaya çıkması büyük bir olasılıktır.

Norveç'te öğretmenler grevi

11 Ağustosta 5 bini aşkın öğretmen Norveç'te bir aylığına greve çıktı. Grev, 36 Norveç Eğitim Sendikası'nın (UEN) katılımı ile başladı. Ülke genelinde 132 lisede 5500 öğretmen greve katıldı.

Sendika, çalışma saatleri konusunda hükümetteki partileri uyarmış, fakat çalışma saatlerinin de yer aldığı tasarının geri çekilmemesi üzerine önce 1 Temmuzda Bergen'de bir okulda 33 öğretmenin katılımıyla başlayan grev, ülke geneline yayılmıştı. Sendika, tasarıda yer alan 7,5 saatlik çalışmanın tamamının okulda geçirilmesi gerekliliğine karşı çıkıyor, okul gününün daha esnek olmasını talep ediyor. Öğretmenler, mevcut tasarıdan önce, dersler için gerekli hazırlık çalışmalarını evlerinde yapıyorlardı. ■

Güney Afrika

İtalya

ÜİD-DER Kadın Komitesi: Kadın Cinayetleri Sınıf Mücadelesiyle Aşılır!

Kapitalist toplumda insanlar, mal, mülk, güç ve iktidar sahibi olma peşinde koşarken vicdanlarını yitiriyorlar. Para ve iktidar sahibi olmak, diğer insanlara tepeden bakma, küstahça ve zorbaca davranma olanağı sunuyor. Bu durum kadınla erkek arasındaki ilişkilere de yansıyor.

2014 yılının ilk altı ayında, her üç günde bir kadın öldürüldü. 12 kadın tehdit edildiği için koruma başvurusu yapmış olmasına rağmen, gerekli önlemlerin alınmaması sebebiyle hayatlarını kaybettiler. Temmuz ayında kadın cinayetlerinde önemli bir artış oldu. İstatistiklere göre 2014 yılı boyunca katledilen kadınların çoğu, kocaları ya da eski kocaları tarafından öldürüldü. Yine çoğu ayrılmak ya da kendi hayatına dair karar almak istediği için katledildi.

Erkek şiddeti ve cinayeti işçi sınıfı kadınlarının, emekçi kadın kardeşlerimizin canını alıyor. Erkek egemen kapitalist düzenin iktidar ilişkileri emekçiler için her türlü sömürünün ve eziyetin kaynağıdır. Peki, bu düzen erkekleri nasıl katil haline getiriyor? Kadınları ezen ve öldüren bu zihniyeti, bu düzen nasıl üretiyor?

Erkek, "kadına sahip çıkma" adı altında aslında kadının kendi kimliğine, kendi benliğine sahip çıkmasına engel oluyor. Kadın, sahip çıkılmaya, korunup kollanmaya ve elbette yönetilmeye muhtaç sayılarak kişiliğizleştiriliyor. Kapitalist toplumda insanlar, mal, mülk, güç ve iktidar sahibi olma peşinde koşarken vicdanlarını yitiriyorlar. Para ve iktidar sahibi olmak, diğer insanlara tepeden bakma, küstahça ve zorbaca davranma olanağı sunuyor. Bu durum kadınla erkek arasındaki ilişkilere de yansıyor.

İşçi sınıfının erkekleri de bu çürümeden nasibini alıyor. İşyerinde üstlerine karşı sesini çıkaramayan, hakkını aramayan erkeğin borusu evde ötüyor. Erkek, evin çavuşu

oluveriyor. İşyerinde üç kuruş para için canı çıkan, hakaretler işiten, aşağılanan erkekler kendilerini yetersiz ve güçsüz hissediyorlar. Eve geldiklerinde ise kadın üzerinde söz sahibi olmanın, yani "iktidar kurmanın" ayrıcalığını yaşıyorlar. Karısının giyimine karışmak, kaba davranmak, kadını aşağılamak, sözüne ve fikrine değer vermemek, yasaklar koymak, dayak atmak, hatta cinsel zorbalık erkeğe hak görülüyor. Erkek, kadını döverek gücünü ispat ediyor, patron ve sömürü düzeni tarafından ezilen kişiliğini böyle onarıyor.

Kadının erkeği terk ederek şiddete son vermek istemesi de kurtuluşu için yeterli olmuyor ne yazık ki. Mülkü olarak gördüğü kadını kaybetmeyi hazmedemeyen, iktidarını yitirmenin öfkesiyle saldırganlaşan erkek, kadına yönelik şiddet uyguluyor ve onu öldürmeye yönelebiliyor. Her hafta gazetelerde ayrılmak istediği için eşi ya da sevgilisi tarafından katledilen kadınların haberlerini okuyoruz.

Kadının çilesi, evin içinde de dışında da bitmek bilmiyor. Gerek aile içinde gerek sokakta yaşanan cinsel taciz ve tecavüz kadınların yaşamını cehenneme çeviriyor. Kadın, cinsel ihtiyacı giderecek bir et parçası gibi algılanıyor. Erkek egemen kapitalist düzen, toplumsal çürüme ve ahlâksızlık üretiyor! Her yıl milyonlarca kadın fuhuş sektörüne esir ediliyor. Fuhuş sektörü kadının köleliğinden her yıl 12 milyar dolar para kazanıyor. Dünya üzerindeki her 3 kadından biri cinsel tacize veya tecavüze uğruyor!

Kadın çalışırken de adaletsizlik devam ediyor. Patronlar elbette tüm işçileri sömürüyorlar ama kadınları daha fazla! Eşit işe eşit ücret almak üzere verilen onca mücadeleye rağmen, halen kadın işçiler, erkek işçilere göre ortalama %25 daha düşük ücret alıyor. İşten çıkarmalar gündeme geldiğinde ilk çıkartılan kadınlar oluyor.

Çifte ezilmişlik ilelebet kadının kaderi olmayacak. Kadının kurtuluşu, erkek egemenliğini sürdüren sermaye düzeninden kurtulmakla mümkündür. Kadınlar et parçası olmayı reddetmeli! Kadınlar patronların zevküsefası için ömürlerini tüketmeyi reddetmeli! Ezilenler, mücadele ederse saygınlık elde ederler. Emekçi kadınlar her türlü haksızlığa, eşitsizliğe isyan eder ve erkek işçilerle birlikte, omuz omuza mücadele ederlerse özgürlüklerini kazanabilirler. İnsanlığın sömürü düzeninden kurtuluşu için, evlatlarını kapitalist bataklığa kurban etmek istemeyen anaların; patronsuz, özgür, insancıl bir dünyanın hayalini kuran genç kadınların vereceği mücadele büyük önem taşıyor. ÜİD-DER Kadın Komitesi diyor ki, kadına yönelik şiddete ve cinayete son vermek için; işçi ve emekçileri topyekûn ezen, sömüren, kokuşmuş ahlâkiyle zehirleyen kapitalizme karşı mücadele etmeliyiz! ■

Metal İşçileri TİS Süreci İçin Ne Düşünüyor

■ Bir metal işçisi

On binlerce metal işçisini ilgilendiren toplu iş sözleşmesi süreci devam ediyor. Ben, Türk Metal'in örgütlü olduğu bir fabrikada çalışıyorum. Türk Metal sendikasının MESS'e sunduğu 2014-2016 toplu sözleşme taslağı geçtiğimiz günlerde belli oldu. Sendika temsilcimiz ballandıra ballandıra dünyada bir ilkin yaşandığını, ilk defa bütün temsilcilerin ve yöneticilerin bir araya gelerek işçilerin taleplerini eksiksiz bir şekilde dile getirerek bu taslağı oluşturduklarını anlattı. Duyda inanma!

Her ne kadar temsilcimiz bütün işçilerin fikrinin alındığını söylese de gerçek bunun tam tersidir. Öncelikle şunu söylemek gerekir ki bu taslağın hazırlanmasında asıl muhatap olan biz işçiler hiçbir şekilde söz sahibi olmadık. Bu taslakla ilgili hiçbir şekilde fikrimiz alınmadı. Ama yaptıkları reklamlarla sanki bu taslak işçiler tarafından hazırlanmış gibi bir algı yaratıyorlar. Taslağın açıklanması aşamasında fabrikadaki işçi arkadaşlarım hayat koşullarının günden güne zorlaştığını, %14'lük zammın az olduğunu ve en temel insani ihtiyaçlarını bile karşılamaktan çok uzak ol-

duklarını söylediler. Fakat temsilci, sosyal haklarla beraber zammın %20'lere çıktığını söyleyip çabucak geçiştirdi ve konuyu kapattı.

En önemli maddelerden biri de iş kazaları ile ilgili olan madde. Türk-Metal, işçilere, iş kazası geçirilmeyen her 100 gün için 100 lira, 200 gün için 150 lira, 360 gün için 200 lira, devamındaki her 100 gün için 50 lira ödenmesini talep ediyor. Bu süreler kaza olduğunda sıfırlanacak. Sendika iş kazaları ile ilgili patronlara ağır cezalar verilmesi talebinin yerine, iş kazalarının önlenmesi sorumluluğunu işçilerin üzerine yıkıyor. İşçileri iş kazası geçirmemeleri için para ile "ödüllendiriyor." Sanki iş kazası meydana geldiğinde bütün suç işçideymiş gibi, üç-beş kuruş para verilirse iş kazası yaşanmayacakmış gibi davranıyorlar. Eğer bu madde kabul edilirse iş kazalarının üstü kapatılmaya çalışılacak. İşçilerin aldıkları ücret ortada. Ücretler alabildiğine düşük. İş kazası olmadığı gerekçesi ile alacağı üç-beş kuruş için işçilerin birçoğu iş kazasında tutanak tutturmayacaklar. Hatta iş kazası geçirdiği için kendi arkadaşlarına kızanlar bile olacak. Üstelik iş saatleri uzadıkça ve iş temposu ağırlaştıkça bu kazalar daha da sık yaşanacak ve patronlar bundan mesul tutulmayacak.

Bu taslağın asıl muhatabı biz işçileriz. Söz, yetki, karar sahibi bizler olmalıyız. Ancak bugün örgütsüz olduğumuz için meydanı boş bulan sarı sendikalar bizlere sormadan, fikrimizi almadan bizim adımıza karar veriyorlar. Taslakta yer alacak maddeler bizim çalışma ve yaşam koşullarımızı, örgütlülüğümüzü daha ileriye taşımak için çok önemli. Bizim nasıl beslendiğimiz, nasıl barındığımız, çocuklarımızı okutmamız hepsi bunlara bağlı ama bizler bu konuda söz sahibi değiliz. Bunun için fabrikadaki işçi arkadaşlarımıza bu taslağı bizim hazırlamamız gerektiğini, bizlerin adına başkalarının karar vermemesi gerektiğini bıkmadan usanmadan anlatmamız gerekiyor. Ancak biz tabandaki işçiler, sendika ağalarına ve patronlara örgütlü bir şekilde baskı yaparsak bu kötü koşulları düzeltebiliriz. Sendikaları işçilerin mücadelecisi örgütleri haline getirmeliyiz. Aksi halde birileri bizim adımıza karar vermeye devam edecek. ■

İşyeri Değiştirerek Sorunlardan Kurtulamadım

■ Tuzla'dan bir işçi

Tuzla'daki yan sanayi bölgesinde çalışmakta olan bir işçiyim. Plastik üzerine ürün çıkaran sıcak preslerde, 200 derece sıcaklığı bulan makinelerde çalışıyoruz. Hem sıcaklığı nedeniyle hem de plastik olduğu için yoğun dumanlı ve havasız, sağlık açısından riskli, yeterli iş güvenliği önlemleri alınmamış ortamda çalıştırılıyor. Tüm bu güvencesiz, olumsuz çalışmanın yanı sıra baskılar, haksızlıklar giderek artıyor. İşveren, her gün yeni bir yasak, yeni bir kuralla işçilerin üzerinde psikolojik baskı kurmaya çalışıyor, sendikali işçileri işten çıkarmayı ve tazminat vermeden işlerine son vermeyi planlıyor.

Gördüğüm şu ki, hemen hemen tüm işyerlerindeki te-

mel sorunlar aynı. İş güvenliğinin olmaması, baskılar, sağlığımızı bozan çalışma ortamı... Daha önce çalıştığımız işyerinde de sıvılaştırılmış kimyasal ilaçların olduğu havuzlar vardı. Siyanür, krom ve nikelin doğrudan vücuda temas etmesi halinde vücutta tahriş ya da derinin yanması gibi ciddi durumlar olabiliyordu. Bu işyerinde ben de bir kaza geçirmiştım. Ayağıma krom bulaşmış ve ayak parmağımın kemiğe kadar delinmesine neden olmuştu. İş güvenliği önlemlerinin alınması gerektiğini sürekli dile getirdiğim halde hiçbir önlem alınmamıştı. Daha iyi koşullarda çalışma umuduyla işi bırakmak zorunda kalmıştım. Şu anda çalıştığım işyerinde de hemen hemen aynı sorunlar var. Ve biliyorum ki burada aynı pervasızlığa, benzer ihmallere maruz kalacağız. Artık şunun bilincine varmış durumdayım; önemli olan o işyerinden çıkıp başka bir işyerine girmek değil, önemli olan o işyerinde iş güvenliğini sağlamak ve temel sorunları çözmek için mücadele etmektir. ■

Gücümüz Birliğimizden Gelir

■ Bir grup taşeron PTT işçisi

Merhaba arkadaşlar. Biz PTT'de taşeronla bağlı çalışan postacılarız. Daha önce de İşçi Dayanışması bülteni aracılığıyla sizlerle paylaştığımız ücretlerimizin geç ödenmesi sorununu Haziran ayında da yaşadık. Her ayın 10'una kadar ödeme sözü veren firma, ayın 11'i olmasına rağmen maaşlarımızı yatırmadı ve hiçbir açıklama da yapmadı. Ev kirası, kredi kartı borçları ve faturalarımızı gecikme faizine kalmadan ödeyebilmek için zaten düşük olan ücretlerimizi zamanında almak bizim için çok önemli. Ay sonu geldiğinde çoğumuzun cebinde öğlen yemeği yemek, hatta bir bardak çay içmek için bile paramız kalmıyor. Ama bu kimsenin umurunda bile değil.

Bu şirketin ödemelerde sorunlu olduğunu bile bile tekrar anlaşma yapan PTT yönetiminin vurdumduymazlığının cezasını biz işçiler çekiyoruz. Fakat biz artık bu ücretlerin nasıl yatırılacağını biliyoruz. İki ay önce de yaptığımız gibi sabah işe gelir gelmez iş durdurmayı konuşmaya başladık ve işbaşı saati geldiğinde tüm taşeron arkadaşlarla beraber kapının önüne çıktık. Tanıdıkları olan arkadaşlar hemen diğer şubelerdeki arkadaşlarını aramaya başladı ve Ataşehir, Maltepe, Kartal, Pendik ve Gebze'de iş bırakıldığı haber-

lerini aldık. Bu bize daha da cesaret verdi. Şirket temsilcisi ve PTT amirlerinin "çalışın" yönündeki basıncına rağmen, bir yetkili ge-

lip açıklama yapana kadar çalışmadık. Gelen şirket yetkilisi ise yeni taşeron yasaının çıkıyor oluşundan, koşullarımızın düzeleceğinden ve tabii ki maaşlarımızın öğlen yatacağından bahsederek bizi çalışmaya ikna etti. Bizler de bu sorunla bir daha karşılaşmak istemediğimizi belirterek işimizin başına geçtik.

Arkadaşlar bu ay da maaşlarımızı aldık, fakat önümüzdeki ay yatırılır mı bilmiyoruz ama yatırmazlarsa ne yapacağımızı biliyoruz. Ancak yapmamız gereken tek şey bu değil; sorunlarımızın temelini oluşturan taşeronluk sistemini ortadan kaldırmamız lazım. Bunun için birliğimizi güçlendirmeli ve bu sorunu nasıl çözeceğimizi öğrenmeliyiz. Bu konuda sendikalarımıza ve ÜİD-DER'e çok ihtiyacımız olacak. Çünkü taşeronluğu ortadan kaldırmanın yolu bu işçi örgütlerinde çözüm yollarını öğrenmekten ve örgütlenmekten geçiyor. Tüm postacı arkadaşlarımızı bu yolda birleşmeye davet ediyoruz, çünkü birleşince istediğimizi yaptırabiliyoruz, çünkü gücümüz birliğimizden geliyor! ■

Ramazan Ayında Katmerli Sömürü

■ Sincan Organize Sanayi Bölgesinden bir işçi

Ben Sincan Organize'de çalışan bir işçiyim. İşçileri sömürmenin bin bir türlü yolunu bilen bizim patron, Ramazan ayı geldi mi bu oyunlara yenilerini ekliyor. Bu sene ilk olarak, Ramazan'dan bir ay önce, bayram tatilinin 9 gün olacağı açıklandı. Ne güzel 9 gün tatil olacak diye düşünmeyin, çünkü bize sormadan verdiği iki gün tatille bizi borçlandıracak ve iki Cumartesi zorunlu çalışma koyacak. Ayrıca Cumartesileri çift yevmiye almamız gerekirken bu iki Cumartesiyi hafta içi yevmiyesiymiş gibi normal çalıştıracak.

Normal zamanlarda öğle yemeklerinde sıcak yemek çıkar fabrikada ama Ramazan geldiğinde sandviç arası beyaz peynir ve maydanoz, yanına da küçük bir meyve suyu veriliyor. Ramazan ayının bitimine bir hafta kala da işler iyice yoğunlaşıyor, yüklemeler ardı sıra geliyor. İşler yetişsin diye işçileri normalden 1 saat fazla ve bedavaya çalıştırmak için ise ceza mesaisi diye bir şey icat ediliyor.

Bu sorunları işçi arkadaşlarımla konuştuğum zaman, oruç ağızlarıyla akla gelmeyecek küfürler sayıyorlar. Ama işsizlik korkusuyla patronların karşısına çıkacak cesaretleri yok.

İşte dostlar her Ramazan ayında bizim işyerinde bunlar yaşanıyor. Biz işçiler böyle koyun gibi bakakaldığımız ve örgütlenmediğimiz müddetçe, Ramazan ayında da yılın diğer aylarında da sömürülmeye mahkûmuz. Bütün bunları değiştirebilmek için işçi sınıfının mücadele örgütü olan ÜİD-DER'de bir araya gelip haklarımız için örgütlenmemiz gerekir. ■

Ramazanda Bile Fazla Mesai

■ Kıraca'tan bir kadın işçi

Ben metal sektöründe çalışan bir kadın işçiyim. Yazaya girdiğimizden bu yana çalışma yoğunluğu alabildiğine hızlandı. İşçilerin çoğunun oruçlu olmasına aldırmaksızın her gün fazla mesaiye bırakıyorlar bizleri. İşçilerin çalışma temposunu beğenmeyen "müdür bey" sürekli tehditler savuruyor, "eğer bu işleri kapıdaki tıra yetiştiremezsek maaşlarınızı alamayacaksınız" diye saçmalayıp duruyor. Fabrikanın kapısında ise tıra hiç eksik olmuyor. O iş yetişecek bu iş yetişecek diye işçilerin canına okuyorlar. Bazen öyle bir hale geliyoruz ki, aklımdan şu düşünce geçiyor, "eşek yürümekten yorulursa sahibi onu dinlendiriyor. Ama bizim eşek kadar bile değerimiz yok". Bıraktık dinlenmeyi nefes bile aldirmiyorlar. Akşam paydos olunca feleğimiz şaşmış bir halde servislere biniyoruz. Patronlar bizleri diledikleri gibi sömürüyorlar. Ses çıkarmayan, tepki göstermeyen bir işçi topluluğu da var. Düşünüyorum da biz işçiler daha ne kadar bu acımasız, insanı insanlığından çıkartan çalışma koşullarına katlanacağız? Ne zaman bu sömürüye dur diyeceğiz? Daha neyi bekliyoruz? Birlik olup güçlerimizi birleştirdiğimizde patronların sömürü düzenine son verebiliriz. Yeter ki birleşelim, patronların insani olmayan düzenini yıkıp yerine kendi iktidarımızda insani bir düzen kuralım. ■

Biz Nasıl Birlik Olabiliriz?

■ Tuzla'dan bir işçi

Yan sanayide ahşap kapı imalatı yapan bir fabrikada çalışıyorum. Çalıştığım fabrika içerisinde havalandırma yeterli değil, her taraf talaş tozu. Boyahane ve cilâ işinde çalışılan yerlerde göz gözü görmüyor. Her yer boya veya cila oluyor. Orada çalışan arkadaşlarımın eli yüzü bembeyaz oluyor. Bizim fabrikada patron yasa masa tanımıyor. Çalışma saatlerimiz 08.00-19.00 arasında. Sabah çay molamız yok. İşe başlamadan bir çay demlenmiş oluyor. Mesai saatine erken gelersen çay içmiş oluyorsun, aksi halde yemek saati dışında saat 16.00'ya kadar mola falan yok. Ayrıca fabrikada kaçak olarak çalışan işçi arkadaşlarımız da var.

Birlikte çalıştığımız arkadaşlarımızdan biri, ilki üç yıl önce, ikincisi bir iki ay önce olmak üzere iki defa iş kazası geçirdi. İlkinde parmağından oldu. Ötekinde ise biraz daha şanslıydı ve kesikle atlattı. Şimdiye kadar ne tazminat alabildi, ne dava açabildi. Bu koşullarda haftada en az 50 saat çalışıyoruz. Böyle bir işyerinde nasıl olmasın ki bu kazalar? Mesailere bırakıyoruz. Çoğumuz bize verilen mesai parasının tam verilip verilmediğini bilmiyoruz. "Yasal mı, değil mi?" diye bazen sağa sola soruyoruz.

Bankaya maaşlarımızın asgari ücret kadarı yatıyor. Gerisini elden alıyor. Bu yasal mı? Şikâyet ettik. Birkaç kez müfettişler geldi, tek tek maaşlarımızı sordular, ama yine bir şey değişmedi. Şikâyet etmenin de yeterli olmadığını

böylece görmüş olduk. Müfettiş de para mı yedi nedir bilemedik. Şikâyetimizle kaldık.

Ben UID-DER'in internet sitesindeki ve İşçi Dayanışması bültenindeki yazılarını yeni okumaya başladım. Okumaya başladım dediysem orta sona giden oğlum bana okuyor. Bu mektubu da ona yazdırıyorum. O okudukça bu iş tek başına olmaz diyorum kendi kendime. Bazı şeyleri değiştirmek öyle müfettişle falan olmuyor. Birimiz mesaiye gelmiyoruz, diğerimiz geliyor. Böyle olunca da işler yürüyor. Patron da şartlarımızda hiçbir iyileştirme yapmıyor.

Bizim birlik olmamız lazım. Biz şimdiye kadar ne yaptırırsak kulaktan dolma şeylerle, kara düzen yaptık. Şimdi bir de sizin gibi bilenlerle yapalım da kiralım şu kör şeytanın belini.

UID-DER'e selamlar. ■

Kapitalizmin Unvan Mağdurlarından Biriydi Sadece

■ Karabük'ten bir işçi-öğrenci

Merhabalar, ben Karabük'te bir dönercide çalışıyorum. Benimle beraber çalışan birçok arkadaşım var. Hepsini orada çalışmaya başlayınca tanıdım. Hepimiz aynı saatte gelip aynı saatte çıkıyoruz. Restoranın sağlıklı bir şekilde işlerine devam etmesi için çabalyoruz. İçimizde biri var ki ona müdür deniyor. Bizden farklı bir göreve sahip diye kendini bizim üstümüzde sanıyor. Müdür diyorum ama öyle gözünüzde büyümesin. Dedim ya o da bizimle aynı sorunlara sahip. Ankara'dan gelmiş Karabük'e ve gurbetlik çekiyor. Garson evinde kalıyor. Buraların yabancı olduğu sosyal hayatı da pek sağlıklı değil. Patronun verdiği yetkiler kendisini farklı hissetmesine neden oluyor. İş arkadaşlarına bağırma, hakaret etmeyi ve hor görmeyi müdürlük unvanının gereği olarak algılıyor.

Ben onun davranışlarına tahammül edemedim ve işimi değiştirdim. Bir hafta öncesinden çıkışımı verdim. İki yevmiye alacağım olmasına rağmen çıkış günüm geldiğinde "git sonra gel" şeklinde bir tavırla karşılaştım. İşyerindeki herkesin az çok alacağı var içerde. Aslında isteseler rahat bir şekilde ödeyebilirler. İşçilerin kendilerinden alacaklı olması işlerine geliyor. Bu durumda işçiler işlerine gelmediği takdirde çekip gidemiyorlar paramızı vermezler diye. Ertesi gün restorana gittiğimde yine para olmadığını söyledi müdür. Beklemeye başladım. Bir süre sonra sinirlendim

ve kendisine "meteliksiz bir restoran mı burası?" dedim. Şaşırtıcı bir şekilde tepki verdi. Öyle söylemem gururuna dokundu. Yanlış anlaşılmasın patronun ya da işyerinin ortaklarından bahsetmiyorum. Yarın öbür gün işler iyi gitmediğinde kapının önüne konulabilecek bir işçiden bahsediyorum. Kasanın oraya götürdü beni ve cebinden, kalan paramı çıkarıp verdi. Sonra "bunu kendi cebimden veriyorum sana" dedi. Bir süre tartıştım tavırları yüzünden. O da işyerine meteliksiz diyemeyeceğimi belirtiyordu sürekli. Oradan ekmek yediğimi söyledi. Ben de yediğim ekmeğin çalışmamın karşılığı olduğunu belirttim. Fark etmediği bir şey vardı. Yaklaşık iki aydır patron denen şahıs restorana bile uğramıyor. Patron gelse bile oturup çayını içip gidiyor. Müdür denen ve bizim gibi işçi olan ama bunun farkında olmayan arkadaşım da patronun bizim sayemizde ekmek yediğinin farkında değil.

Görüyorum ki kapitalist sistemde biz işçileri unvan aldatmacasıyla kandırıyorlar. Bizim kanmamızın en büyük sebeplerinden biri bilinçsiz olmamız ve kendi emeğimize yabancılaşmamızdır. Gelin kardeşlerim hak ettiklerimizi birleşerek söke söke alalım. Gözü dönmüş patronların ancak işlerine yarar kadarımızı hayatta tutmak için verdikleri paya tahammül etmeyelim. Yarış bir kişiye kazandırır ama sınıf bilinciyle vereceğimiz mücadele milyonlara kazandıracaktır. Hadi, hak ettiğini kazanmaya var mısınız? ■

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin üzerinden 34 yıl geçti. Patronların işbaşına çağırıldığı ordu ve generaller, toplumda tam bir terör estirdiler ve işçi sınıfının her türlü örgütlenmesini yasakladılar. İşçilerin pek çok kazanılmış hakkı ellerinden alındı. 12 Eylül'ün amacı işçilerin örgütlü gücünü ezmek ve patronların önünü açmaktı. Bunun için yüz binlerce insanı tutukladılar, işkence yaptılar, onarcasını idam ettiler. Türkiye işçi sınıfı, kendisine yapılanları ve bu karanlık dönemi asla unutmamalıdır! Onlar korkunçtular, zalimdirler, korkaktılar, karanlıktılar, çirkindiler. Aynı Hasan Hüseyin'in dizelerindeki gibi:

Tanıklıklar'dan

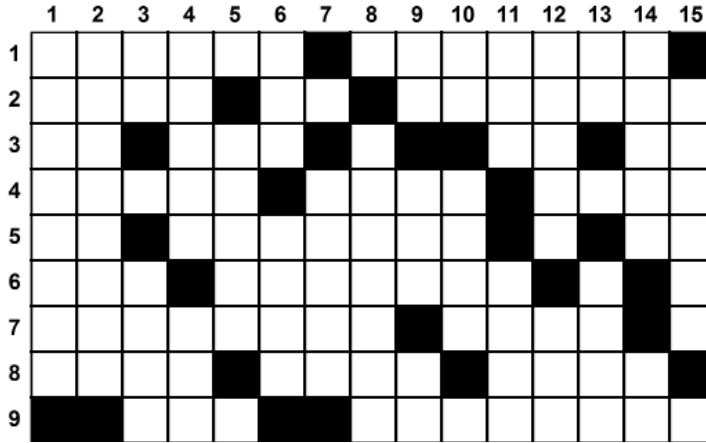
Girdiler kapılardan
girdiler pencerelerden
mektuplardan kitaplardan telefonlardan
girdiler kirlittiler ve gecemizi
girdiler ağırttılar ve gündüzümüzü
işimize saygımızı
Ölümüne acımızı
sayrı yatağımızı
Özlemlere sevgilere sular gibi akışımızı
kıyımlara kıranlara türkü türkü bakımımızı
göz güzelliği
diz dizelik
şu hancı dünyamızı
girdiler
kirlittiler
insan onurumuzu
insan yüzü güzeldir
çirkindi bunlarınki
insan yüzü sıcaktır
soğuktu bunlarınki
elleri el değildi
eli andırıyordu

gözleri göz gibiydi
bakışsızdılar
göğse benzer bir kafesti taşıdıkları
içinde yürek yoktu
kapıların arkasında emeklememiş
beşiklere belenmemişlerdi karda tipide
ev dediğin duvar kapı pencere
saygıya gerek yoktu
girdiler aksam sofralarında evlerimize
yoksul sabah çaylarında girdiler
girdiler öpüşürken kuytuda
okşarken saçlarını çocuğumuzun
avutmaya çalışırken acılığını
duyumsarken sevincini insan oluşumuzun
girdiler bağlarken mektubumuzu
dertleşirken kapısında kırkinci odamızın
girdiler evlerimize
en ağırtan yerinde bir özlem türküsünün
bunalmış bir kahkahanın orta yerinde
taş gibi yorgunluğunda bir güzelim düşün
Ölümcül sayrılıkta umarsız yalnızlıkta
kağıttan kayıklar yüzdürürken geçmiş sularımızda
uçurtmalar salarken umut göklerimizde
kucaklarken dostlarımızı telefonlarda

girdiler evlerimize
çirkindiler
korkaktılar
yarınsızdılar
geldiler itilerek
girdiler irkilerek
kararttılar gecemizi
İsirdılar karanlıkta
kanattılar türkümüzü
kırdılar çiçekli dallarımızı
tükürdüler içine ekmeğimizin
ağırttılar ağırttılar
ağırttılar vatan vatan
ağırttılar dünya dünya
ve çekip gittiler
kanlı izler bırakarak
gögümüzün merdivenlerinde
yoktu yarınları onların
çünkü onlar
suç taşıyan sandık gibi
karanlıktılar

Hasan Hüseyin Korkmazgil

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Patronlar sınıfının, işçi sınıfı hareketini bastırmak için devreye soktuğu olağanüstü yönetim biçimi. Bir kimseye uygulanan maddi veya manevi aşırı eziyet.
2. Uyguladığı sansürle sık sık gündeme gelen Radyo Televizyon Üst Kurulu kısaltması. Bir binek hayvanı. Güneyde bir tatil şehri.
3. Anadolu Ajansı. Uygarlıkların kültür değerlerini temsil eden eser veya kalıntı. Duman lekeli. Librenin kısaltması.
4. Hafif yel, esinti. Gönül anlamına gelen bir erkek ismi. Türkiye'de işçilerin iki yıldır sendikalaşmaya çalıştıkları İsveç kökenli mobilya mağazası.
5. Kromun simgesi. Basılı bir dokümanın ön ve arka sayfalarını aynı kalıpta basma işlemi. Makedonya'nın plaka işareti.
6. Motorlu taşıtların elektrikliğini sağlayan aygıt. Yürekli, gözüpekli.

7. Tersanelerde örgütlenmeye çalışan DİSK'e bağlı sendika. Orta Amerika'da bir ülke.
8. Bilgi sahibi. Bilimsel. Eylemi yapan, eden, işleyen.
9. "..." açın halinden ne anlar? İnsanlık tarihinde kadınların egemen olduğu toplum düzeni.

Yukardan Aşağıya

1. İyi nitelikli undan yapılan ince uzun ekmek.
2. Erkek egemen toplum düzeni.
3. Şureka kelimesinde ilk hece. Umut.
4. Olağanüstü güç verdiğine inanılan düşsel sıvı. Toprak Mahsulleri Ofisi kısaltması.
5. El birliğiyle bir işin yapılması.
6. Satrançta yenilgi. Data.
7. Taş ya da kayaların içerisinde rastlanan taşlaşmış canlı parçaları.
8. Bir mikrobun, hastalığın ya da bir bakteri veya virüsün diğer bir canlıya dağılması.
9. Şair kelimesinde ilk hece. Malların ihracında gümrük muafiyetinden yararlanmak amacıyla ihracatçı tarafından düzenlenen belge. Kovuk, mağara.
10. Grönland'ın plaka işareti. Türkiye Atom Enerjisi Kurumu'nun kısaltması.
11. Hitit. Tüketici fiyat endeksinin kısaltması.
12. Birinin payına düşen şey. Hava basıncı birimi.
13. Klorun simgesi. Güdü.
14. Fiil, hareket, aksiyon. Ziya'nın ilk hecesi.
15. Sayı boncuğu.

Geçen Ayın Çözümü

İşçilerin Sordukları/27

İşçilerin toplu bir şekilde eylem yapması işten atma nedeni olabilir mi?

İşçilerin hakları için toplu bir şekilde eylem yapması, işten atma nedeni sayılamayacak. Yargıtay, toplu eylem yapmanın işten atma nedeni olamayacağına hükmederek, işten atılan Mersin Limanı işçilerinin işlerine iadelerine karar verdi. Yargıtay'ın aldığı karar emsal oluşturuyor.

Mersin Liman işçileri taşeron uygulamasına son vermek ve birikmiş ikramiyelerini almak için mücadele ediyorlardı. İşçiler, 24 Şubat 2013'te Mersin Uluslararası Limanı (MIP) şirketinin saldırılarına son vermek için işi durdurdular ve limanın tüm girişlerini konteynerlerle kapattılar. Bunun üzerine MIP yönetimi, 22 işçiye işten attı, onların birliğini kırmaya çalıştı. İşten atılan işçiler, 9 Martta işyeri önünde direnişe geçtiler. Direniş 3 Nisanda, içerideki işçilerin vinçleri işgal etmesiyle doruk noktasına ulaştı. İşçiler, 53 saat boyunca vinçlerin üzerinde kaldılar. Çeşitli sendika yöneticilerinin araya girmesiyle işçiler, vinçlerden aşağıya inmeye razı oldular. MIP yönetimi kısmi olarak geri adım attı ve işten atılan 22 işçiden 18'ini işe aldı. Ancak 4 işçinin işe dönüşü engellendi. İşçiler ise işe iade talebiyle mahkemeye başvurdular. Mersin 3. İş Mahkemesi, dört işçinin aleyhine karar verdi. İşçiler, kararı temyize taşıdılar. Yargıtay 7. Hukuk Dairesi yerel mahkemenin kararını bozdu, işçileri işlerine iade etti ve davayı sonuçlandırdı. Yerel mahkeme işçilerin işten atılmasını, kanunsuz grev yaptıkları gerekçesiyle haklı bulmuştu. Yargıtay ise, Mersin Limanı'nda çalışan işçilerin haklarını ararken ortaya koydukları mücadeleyi kanunsuz grev kapsamında değerlendirmede. İşçilerin kullandıkları mücadele yöntemlerinin yasaya aykırı olmadığını tespit etti.

Yargıtay kararında, 2010'da gerçekleştirilen referandum sonucunda yapılan anayasa değişikliğiyle grev yasaklarına ilişkin maddenin kaldırıldığı hatırlatıldı. Yargıtay, anayasa değişikliğine uygun düzenleme yapılması, uluslararası düzenlemelere aykırılık yüzünden kanunsuz grev maddesinin kaldırılması gerektiğini belirtti. Kanunsuz grev maddesi yerine, ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü), Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi ve mahkeme kararlarının esas alınması gerektiğini ifade etti. Kararda, ILO sözleşmeleri dikkat alınarak şu hususlar belirtildi: "Grev hakkı yalnızca toplu iş sözleşmesinin imzalanması ile çözümlenebilecek endüstriyel uyuşmazlıklarla sınırlı değildir... Ayrıca işçileri doğrudan ilgilendiren ekonomik ve sosyal politika sorunlarına yönelik çözümleri de içerir... Aletlerin bırakılması, işi yavaşlatma, oturma, aşırı kurallı çalışma gibi eylemler barışçıl şekilde gerçekleştirildiği sürece korunmalıdır."

Ayrıca Avrupa Sosyal Haklar Komitesine'nin ka-

rarları da hatırlatılarak "toplular iş sözleşmesi prosedürü dışında, işçilerin iş sözleşmelerinin feshinin bildirildiği dönemde bir grup işçinin bunu önleme veya işten çıkarılanların geri alınması için yaptıkları eylemler toplu eylem kapsamında yer alır" dendi. Kararda, "sonuç olarak da uluslararası normlar uyarınca: İşçilerin ekonomik ve sosyal durumlarını etkileyen veya işyerindeki uygulamalara yönelik olarak kısa süreli, demokratik bir hakkın kullanımı niteliğindeki protesto eylemleri toplu eylem hakkına dâhildir. Bu gibi eylemler salt politik nitelikte olmadıkça yasaklanamaz" denerek işçilerin haklılığı teslim edildi.

Bu karar, hakkını arayan işçilerin üretimden gelen gücünü kullanmasının önündeki engellerden birini temizlemektedir. Karar, "toplular eylem" hakkını kullanan işçilere, "yasadışı eylem yapıyorsunuz" diyen patronların iddialarını da çürütmektedir. İşçilerin, işten atmalara, uzun iş saatlerine, düşük ücretlere, iş güvenliği önlemlerinin alınmamasına karşı toplu eylem yapma hakları vardır. Yargıtay kararında da belirtildiği üzere Mersin Liman işçilerinin eylemi, taşeron çalışmayı yaygınlaştırma hamlesine karşı girişilen toplu eylem ve limanın kapılarının kapatılması demokratik bir hakkın kullanılmasıdır. Yargıtay kararında ortaya konan bu ifadeler, artık tüm işçiler için yasal bir dayanaktır.

Bu kararı mahkeme vermiştir, ama yasalar patronlar sınıfının genel çıkarları doğrultusunda düzenlenmeye devam ediyor. Patronların, işe iade davasını kazansalar bile işçilere gerekli tazminatları verip onları işe almama "hakkı" vardır. Bu hakkı yasal olarak onlara veren AKP ve ondan önceki patron hükümetleridir. İşçiler olarak yasal haklarımızı bilmemiz çok önemlidir. Ancak bu yetmez. Haklarımızı teminat altına almanın ve geliştirmenin gerçek yolu, örgütlü bir şekilde mücadele etmekten geçmektedir. ■

Patronların Siyaseti, İşçilerin Siyaseti

Genç işçiler başta olmak üzere işçilerin çoğu siyasete olumsuz bir gözle bakarlar. Siyasetin, kendi çıkarları peşinde koşan bir avuç politikacının işi olduğunu düşünür ve siyasetle ilgilenmemeyi hüner sayarlar. “Ben siyasetten anlamam”, “siyasetle ilgilenmiyorum”, “bizim siyasetle ne işimiz olur? Biz ekmeğimizin peşindeyiz” gibi cümleleri çok sık duyarız işçilerin ağzından. Oysa siyasetin dışında durmak imkânsızdır. Meselâ asgari ücrete zam isteyen bir işçi bile bal gibi de siyasetle ilgileniyor demektir. Demek ki “siyasetle ilgilenmiyorum” demek doğru bir tutum değildir. Asıl mesele kimin siyasetidir: Patronların siyaseti mi, işçilerin siyaseti mi?

Şöyle bir düşünelim: Hükümet, bakanlar, Meclis'teki onca milletvekili ne gibi işlerle uğraşıyorlar? Yaşamımızı derinden etkileyen kararlar alıp uygulanmasını sağlıyorlar. Meselâ oturduğumuz mahalleleri kentsel dönüşüm alanı olarak ilan etmek, emeklilik yaşını yükseltmek, neye ne kadar vergi ödeyeceğimizi belirlemek, çocuklarımızın alacağı eğitimin niteliğini belirlemek, devlet bütçesinden bizim sağlığınıza ve eğitimimize ne kadar para harcayacağına karar vermek onların işi. Tüm bu kararları işçiler ve emekçiler değil, patronların kâr düzenini savunan siyasetçiler alıyor. Bu kararlardan doğrudan etkilenen biz işçileriz. Soma'da yüzlerce madencinin ölümüne neden olan taşeron uygulamasını yasalaştıran, en temel iş güvenliği önlemlerinin alınması için patronlara baskı yapmayan kimdir? İş saatlerinin uzatılması kimin marifeti? Asgari ücretin “iyi para” olduğunu söyleyen kim?

Peki ya demokratik ve insani haklarımız? Patronların saldırıları karşısında grev hakkımızı kısıtlayanlar, sendikalaşmamızın önüne yasalarla engeller dikenler patronların hizmetindeki siyasetçiler değil mi? Savaşlara karar verenler, insanları ölüme gönderenler onlar değil mi? Özetle biz işçilerin yaşamını belirleyen tüm kararları, patronların

Patronların saldırıları karşısında grev hakkımızı kısıtlayanlar, sendikalaşmamızın önüne yasalarla engeller dikenler patronların hizmetindeki siyasetçiler değil mi? Savaşlara karar verenler, insanları ölüme gönderenler onlar değil mi? Özetle biz işçilerin yaşamını belirleyen tüm kararları, patronların çıkarı için siyaset yapanlar alıyorlar. Bunun nedeni, işçilerin örgütlü bir şekilde kendi çıkarları için siyaset yapmamalarıdır.

çıkarı için siyaset yapanlar alıyorlar. Bunun nedeni, işçilerin örgütlü bir şekilde kendi çıkarları için siyaset yapmamalarıdır.

Sıraladığımız bu haksızlıklara tüm işçiler karşı çıkmaktadırlar. İşte bu karşı çıkmanın kendisi siyaset yapmak anlamına geliyor. Dolayısıyla bizler istesek de siyasetten uzak duramayız. Patronlar sınıfının çıkarları uğruna yürütülen siyaset biz işçilere gün yüzü göstermiyor, hayatımızı zehir ediyor. Demek ki biz işçiler siyasetle ilgilenmediğimiz zaman burjuvazi, yani patronlar sınıfı, işçi düşmanı siyasetlerini hayata geçiriyorlar.

O halde hiçbir işçi “ben siyasetle ilgilenmiyorum” sözünü sarf etmemeli ve tüm işçiler siyasetle ilgilenmelidir. Patronlar sınıfının saldırılarına, işçi sınıfının bağımsız sınıf siyaseti ile yani tüm işçilerin çıkarlarının öne çıkarıldığı örgütlü ve mücadeleci siyasetle cevap vermeliyiz. Örneğin sağlık, eğitim, ulaşım, barınma gibi temel ihtiyaçların ücretsiz olması, iş saatlerinin düşürülmesi ve mevcut işlerin tüm çalışabilir nüfusa dağıtılması, ücretlerin yükseltilmesi talepleri işçilerin talepleridir. Bu talepleri dile getirdiğimizde uyanık patronlar sınıfı ve onların siyasetçileri, söz konusu taleplerin uygulanmasının imkânsız olduğunu söylüyorlar. Oysa bu düpedüz yalandır, söz konusu talepler bal gibi de hayata geçirilebilir. Eğer biz işçiler kendi bağımsız çıkarlarımız temelinde düşünüp hareket edersek onlara şöyle cevap verebiliriz: “Siz ayakkabı kutularını bile parayla doldururken, bizim vergilerimizle oluşturulan devlet bütçesini ceplerinize indirirken, ‘ekonomi büyüdü, artık dünya gücünüz’ diyerek savaş politikaları yürütürken, batan bankaları kurtarıırken, kendi çevrenizi ucuz kredilerle zengin ederken bütün bunlar gayet mantıklı ve mümkün oluyor da bizim taleplerimiz neden imkânsız oluyor?”

İşte kendi sınıfının çıkarlarını esas alarak dünyayı ve siyaseti anlamaya çalışan her işçi kardeşimiz bu soruları sormak zorundadır. Ancak elbette soru sormak yetmez. İşçi sınıfı, patronların siyasetinden bağımsız olarak kendi çıkarları temelinde mücadele etmesini öğrenmek zorundadır. Siyaset yapabilmek için güçlenmek, güçlenebilmek için de örgütlenmek gerektiğini bilmeliyiz. Patronlar sınıfının siyaseti başka, işçi sınıfının siyaseti başkadır. İşçilerin siyaseti, asla patronların siyaseti gibi yalan dolan üzerine kurulu değildir. İşçi ve emekçilerin siyaseti, zaten toplumun yoksul çoğunluğunun çıkarlarını savunur. İşçilerin siyasetinin yalan söylemeye ve kitleleri aldatmaya ihtiyacı yoktur. Kendi sınıfımızın saflarında örgütlenelim ve patronlar sınıfını alt edelim. ■